

И тий сж го сложили, —
 тя го в очите погледна,
 извади ножчи ханджарчи
 въ клето са сърце удари!

(Слушана отъ баба Симйонница Козарката, Сливенъ — Клуцохъръ).

Долната пѣсень очертава нѣкои суевѣрия около градежитѣ и миналото на българскитѣ майстори въ Турската империя:

Събрали ми са йотбрали
 дванайси мина мастори
 и тринайси калфи *шигърти*, —
 чи щѣт на Арда да идат.
 Работили, са работили
 тъкмо три години;
 диня си Арда правяха
 ноця са Арда събаря.¹⁾
 Масторите са чудяха,
 чи как да я направат,
 дано са Арда задържи.
 кат са чудат и маят
 пуста й Чума минала
 тя си на Манол думаше:
 „Бре, колагеле, Маноле,
 Маноле, уста-башийо,
 та що си тъжен-кахърен?“
 Манол на Чума думаше:
 „Чумо ле, черна Чумо,
 чолком (?) ма питаш да кажа,
 защо съм тъжен кахърен:
 До три години ша стани
 отъ как си Арда правиме,
 а тя са ноця събаря
 и ний са чудим и маим,
 как да я направим,
 чи дано са задържи“.
 Чума Манолю думаше:
 „Маноле, холам, Маноле,
 ти си най-голям, най-хитър,
 и туй ли да та науча:
 Вярә си клетва сторете
 на жените си кажете:
 Вий сутря рано ранете,
 та си на Арда идете,
 на пуста Арда голяма,

¹⁾ Вѣроятно моста на Арда при Олринъ.